

rigtigt, det staar i Grundloven. Men hvad er Almenvellet? Er det ikke i Almenvellets Interesse, at der sørges for, at de Tusinder og atter Tusinder af unge Mennesker Landet over, der i Øjeblikket ikke kan komme i Forbindelse med den Jord, de efter min Opfattelse har Ret til, kommer i Forbindelse med den?

Naar man nu fremsætter sin Frygt for Ekspropriation, fordi denne vilde medføre Ravage i hele Ejendomsretten, saa vil jeg sige til ærede Medlemmer, der har den Opfattelse, at denne Frygt efter min Mening er ganske ubegrundet. Maa jeg i denne Forbindelse nævne, at de Forhold, vi har haft i disse Krigsaar, har været i høj Grad medvirkende til, at Jorden er steget ganske betydeligt i Værdi. Men er der nogen af de nuværende Jordejere, som har rørt en Finger til Opnaaelsen af denne Værdistigning? Er denne ikke kommet i disse Aar ganske uden vor Medvirken? Skulde det da være ganske forkasteligt og et alt for voldsomt Offer at kræve af os Jordejere, at vi skulde afstaa til rimelig Pris en Del af den Jord, vi har? Jeg maa sige, at jeg synes ikke, at der er noget galt i at kræve, at vi skal afstaa Jorden f. Eks. til den Pris, den stod i i 1914; thi den Værdistigning, der har fundet Sted paa Jord siden da, har ikke nogen af de nuværende Jordejere gjort noget for at skabe. Og vi kan være ganske overbeviste om, at Kravet i saa Henseende slaar vi ikke ned med al den Tale om, at man skal være forsigtig og rolig, og at det er ligefrem Synd, som en æret Taler sagde, at opfordre Mennesker til at oprette Husmandsbrug i Øjeblikket. Hvad vil det ærede Medlem da have gjort for at skaffe Arbejde og Boliger til Folk? Man kan dog ikke stadig blive ved med at sige til Folk: Vent, vent! De har nu ventet, saa længe Krigen har varet, men efter at man nu efterhaanden er kommet ind i roligere Forhold, kan man ikke gaa ud fra, at de vil blive ved at vente længere. Nu maa man vise i Handling, at man vil gøre sit til at raade Bod paa de ulykkelige Forhold.

Det bliver selvfølgelig ikke „et Paradis“, man faar, selv om disse Lovforslag vedtages, og jeg skal være den første til at indrømme, at disse Lovforslag er ret afgrænsede, og at deres Virkninger ikke vil blive noget saa ganske overordentligt. Men jeg tror ikke, at man kommer længere, ja, man kommer maaske ikke en Gang saa langt, som det her foreslaas,

men jeg haaber dog, at de skal blive vedtaget. Det gælder om at faa gjort en Begyndelse, og at den Begyndelse, der gøres, bliver en saadan, at man kan fortsætte ad den samme Vej, man er kommet ind paa. Og det er min Overbevisning, at i disse Lovforslag er den Vej angivet, som man skal videre frem ad i Fremtiden. Jeg føler mig overbevist om, at de, der i Øjeblikket er Modstandere af det, der her foreslaas, i det lange Løb, i Fremtiden, vil komme til at gaa med, selv om de kan forhindre, at dette Lovforslag bliver vedtaget i denne Samling. Og jeg er overbevist om, at naar vi først faar et Valg, vil dette Valg føre Kravet om disse Lovforslags Gennemførelse frem med en saadan Kraft, at man ikke bagefter vil være i Stand til at modsætte sig dem.

Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) fremkom med nogle Betragtninger om hele Spørgsmaalet, som jeg for saa vidt godt kunde slutte mig til. Han antydede det samme, som jeg før sagde; at disse Lovforslag var Begyndelsen til Jordreformen, at man ved dem ligesom foretog et Sporskifte, og han henviste til de store Reformere, der blev gennemført i 1788, som Forbilleder for de Arbejder, vi skal foretage i Øjeblikket. Det er muligt, at det ærede Medlem har Ret. Jeg tror ogsaa, at vi i Øjeblikket lever i en Tid, der i høj Grad ligner Tiden omkring 1788. Vi staar overfor en ny Tid, og disse Forslag angiver netop den nye Tids Retning, hvad angaar disse Spørgsmaal. Jeg føler mig ganske overbevist om, at i det lange Løb vil de Ideer sejre, som er nedlagte i disse Lovforslag.

Hvad tror man for øvrigt, man kan gøre i Retning af at raade Bod paa de ulykkelige Forhold, vi er inde i Øjeblikket? Skal vi henvise Ungdommen til at rejse ud af Landet? Det er ikke let at henvise dem dertil i Øjeblikket, for det er vanskeligt at komme ind mange, mange Steder. Skal man henvise dem til at tage ind til Byerne og blive arbejdsløse og faa Understøttelse? Var det ikke bedre at bruge den sidste Udvej, at anvise dem Arbejde ude paa Jorden? Og der er det gode derved, at jo flere, der kommer ud at arbejde paa Jorden, des flere og des større Værdier frembringer den. Ja, jeg tror, at det er den eneste Vej, vi har at anvise, men man skal saa ogsaa pointere Villien til at gøre det, der er nødvendigt i Øjeblikket, og helst gøre det snart og, jeg vil gerne tilføje, gøre det med god Villie.